

heder, men kun her gjøre opmærksom paa det §. 6 for derved at faa Leilighed til at sige, at jeg vænkelig nogeninde vil kunne gaa ind paa denne Paragraf, saaledes som den er affattet, idet jeg nemlig har en ganske anden Opfattelse af Fæsternes Efterlades Stilling end den, som Paragrafen gjør gjældende. Der kan ganske vist ikke være Tale om en Medieendomsret for Fæsteren og hans Efterladede; men netop fordi der slet ikke kan være Tale herom, behøver man ikke saa stærkt at søge at undgaa endog Skindet af en Medieendomsret. Der eksisterer ingen Medieendomsret for dem; men jeg tror, at intet Medlem vil kunne negte, at der nu eksisterer en Afgang for Fæsternes Efterladede til at faa Gaarden, som man ved at lovgive om disse Forhold umulig kan se bort fra. Dette ligger jo ogsaa paa Bunden af alle de Forhandlinger, der ere blevne førte om Fæsteforholdet. Jeg skal dog ikke nu komme videre ind paa dette Spørgsmaal; senere vil der jo nok komme Leilighed til at dvæle derved. — Jeg skal derfor endnu kun gjøre opmærksom paa, at det ogsaa forekommer mig at heri paa en vigtig Opfattelse, naar man saa hyppig er kommen til ved nærværende Lovforslags Behandling at omtale Lehnsløvsforlagets § 20. Det vil jo nemlig erindres, at den ikke indeholder nogen absolut Evang. Det er kun for det Tilfælde, at Godseieren eller Stamhusbesidderen ønsker sit Gods allodificeret, at den staar visse Regler om, hvorledes der da skal forholdes med Fæstegodset. Men Stamhusbesidderen er ikke tvungen til at faa Eiendommen allodificeret. Der finder altsaa ikke i det nævnte Forhold nogen Evang. Sted, hvortil der ganske vist vil finde en Evang. Sted her, forsaavidt som Besidderen af Fæstegods nødes til at afløse den Byrde, der paa hviler ham med Hensyn til samme uden Hensyn til det Fidekommis, hvortil det mulig hører.

Fischer: Jeg skal kun tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Grundlovens § 82 lyder saaledes: „Eiendomsretten er ukænkelig. Ingen kan tilpligtes at afstaa sin Eiendom, uden hvor Almenvellet kræver det.“ Siden bruges altsaa ikke Ordet „Expropriation“,

men der bruges Ordene: „tilpligtes at afstaa sin Eiendom“, og jeg kan nu ikke opfatte mit Lovforslags Bestemmelser paa anden Maade, end at Godseieren ved det under visse Omstændigheder tilpligtes at afstaa sin Eiendom. Jeg finder altsaa, at Grundlovens § 82 maa komme til Anvendelse derpaa.

M. P. Brunt: Jeg skal blot dertil gjøre den korte Bemærkning, at, naar der gives Eieren fuld Afgang til selv at kjøbe, saa vil det dog ikke kunne siges at være nogen Expropriation. Om man iøvrigt vil kalde det for „Expropriation“ eller for „Afstaaelse af Eiendom“, skal jeg ikke urgere; Udtrykket er mig forsaavidt ligegyldigt.

Da Ingen yderligere begjærte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til 2den Behandling sattes derpaa under Afstemning, og

vedtoges enstemmig med 43 Stemmer.

Fischer: Jeg skal tillade mig at foreslaa, at dette Lovforslag henvises til Prøvelse af det Udvalg, der er blevet nedsat her i Thinget angaaende Forslaget til Lov om Bortforpagtning af Bøndergaardene paa 50 Aar.

Dette Forslag sattes nu under Forhandling.

J. Andersen: Da det for nogen Tid siden blev foreslaaet her i Thinget at nedsætte et Udvalg med Hensyn til Lovforslaget om Bøndergaardens Bortforpagtning paa 50 Aar, blev det af den Mand, som stillede Forslaget derom, udtrykkelig udtalt, at det var hans Tanke, at det Lovforslag, som staaar opført under det følgende Nummer paa Dagsordenen for idag, ogsaa senere skulde henvises til det samme Udvalg. Den ærede Forslagsstiller af det nu foreliggende Forslag har imidlertid tydelig udtalt, at han ikke vil have med noget af de nævnte to Lovforslag at bestille, men vil sige ubetinget Nei til, hvad deri indeholdes, og jeg tror derfor, at det vil være rigti-